

Brugge in affiches (222)

Misschien zuchtte u ook, toen u hoorde dat De Kelk, legendarische kroeg in de Langestraat, weer open is. Zo'n zucht van "Ach, waar is de tijd!". Het Brugge van onze jonge jaren heeft er gefuifd, gedronken, een lief opgelopen of een kater. Niet zelden een lief en een kater.

Die Kelk, dus, is weer open. En als we de uitbaters mogen geloven, gaat het café van toen ook weer voor het elan van toen. We hebben er vertrouwen in. Ze hebben hun etablissement schoon opgeblonden en gaan daar nog even mee door.

Dit café is onder handen genomen, zegt de frisse belettering op de vensterramen. En toch, ik mis de vensters van vroeger. Om dat uit te leggen, hierbij een oude affiche. Want was De Kelk niet het adres met dat vertrouwde afficheontwerp? Tegen een gele achtergrond de tekst, sober en recht voor de raap. Maar 't was altijd weer de omlijsting, die florale belijning, die er een Kelk-affiche van maakte.

Toegegeven, niet het toppunt van originaliteit. Het idee was meer dan schatplichtig aan

de stijl die heel lang geleden, rond het jaar 1900, furore maakte als art nouveau. De stijl waarin grafici, architecten en meubelontwerpers van half Europa meegingen. Half Europa, behalve Brugge. In het Brugse straatbeeld tel je de art nouveau-invloeden op een paar vingers. Een gevel bij de Onze Lieve Vrouwekerk en een winkelpui in de Geldmuntstraat.

Maar kijk, bij De Kelk van de jaren zeventig, een vleug art nouveau. Niet alleen op hun affiches, trouwens. Al van in 1973, toen de betreurde Rudy Geldhof er zijn intrek nam, sierden die plantenstengels de ramen van het café.

En dat is het nu juist. Die vensters van De Kelk waren een vaste waarde in de Langestraat. Je fietste er voorbij en je had ze gezien. Omdat ze zo on-Brugs oogden.

Ons didactisch materiaal draagt geen jaartal. Maar Tony Willems, die het toneelstuk registreerde dat op de affiche vermeld wordt, verzekerde ons: april 1974! Wat opvalt: in die nog prille Kelk viel in een maand tijd van alles te beleven. Fakir Magiroy konden we niet

meer opsporen. Toneel was er wel vaker in De Kelk. Die keer met Rita Lommée en Nol-le Versyp. Uitbater Rudy Geldhof was voor alles toneelman, tenslotte.

Je kon die week ook een debat over persvrijheid volgen, met medewerking van uw krant en het socialistische Vlaams Weekblad. Een paar kortfilms en een "Indische week".

En muziek. Van Derroll Adams, hier bij ons verzeild Amerikaans folkzanger.

Op het vrij podium stond Saint James Infirmary, onlangs in een naslagwerk nog omschreven als moeder der Brugse rockgroepen. Bij Quo Vadis speelde op toetsen Rony Geldhof, de broer van de cafébaas. En drummer van Pluto was Noël Steen, aan hem hadden we een paar jaar later Rock Torhout te danken.

Om maar te zeggen, waarde nieuwe uitbaters, jullie zetten jullie schouders onder een Brugs monument. Wij geloven erin.

Alleen die vensters, tja, die zal ik blijven missen.

Pol Martens

www.bruggeinaffiches.be

"Breng eindelijk eerbetoon aan 'Bruges-la-Morte'"

SAMMY ROELANT GRIJPT 125STE VERJAARDAG VAN BOEK AAN OM SCHRIJVER GEORGES RODENBACH TE EREN

BRUGGE Gemeenteraadslid Sammy Roelant (De Brugse Vrijen) pleit voor een permanent eerbetoon aan schrijver Georges Rodenbach. "Zijn werk 'Bruges-la-Morte' bestaat 125 jaar, het is hoog tijd dat we een eerbetoon brengen aan hem. Waarom geen tekst laten projecteren op de Spiegelrei", vraagt het Brugse raadslid, die hiermee een oude discussie heropent.

Sammy Roelant, hier bijgestaan door historici Koen Goeminne en Pieterjan Vinck, wil Georges Rodenbach eren met een permanente waterprojectie op de Spiegelrei. (Foto BP)

DOOR OLIVIER NEESE

Bruges-la-Morte. Wie vindt dat Brugge maar een dode stad is, verwijst graag naar de titel van dit boek uit 1892 van Georges Rodenbach. Een erbarmelijk werk volgens de ene, een hoogtepunt van het symbolisme volgens de andere. Raadslid Sammy Roelant (De Brugse Vrijen) behoort tot die laatste groep. "Een Rodenbachzaal in de Stadshallen en het kleine bronzen plaat in huis De Rode Steen zijn maar heel pover." Het oppositieraadslid pleit daarom voor een permanent eerbetoon, en heeft een concreet voorstel klaar. "Ik zal het stadsbestuur toestemming vragen om 's avonds op de Spiegelrei een stuk tekst te mo-

gen projecteren. Dit idee komt van de Brugse kunstenaar Jan Verhaeghe, die in 1992 als een eerbetoon maakte aan Georges Rodenbach en dus zeer goed op de hoogte is. Het zou perfect de dromerige sfeer uit het boek symboliseren en kan er met een minimale kost komen. En met deze permanente waterprojectie zouden we volgens mij zelf voor een Europese primeur zorgen."

MISBEGREPEN

Het kunstwerk ziet Sammy Roelant dan als een mogelijke kapstok voor stadswandelingen, het onderzoeken van tijdsdocumenten... "Het zou onbegrijpelijk en onrechtvaardig zijn dat we deze verjaardag zomaar laten passeren.

"'Bruges-la-Morte' zorgde er net voor dat onze stad minder doods werd"

SAMMY ROELANT

Naast de middeleeuwen is ook de 19de eeuw – de tijd van Rodenbach – een zeer boeiende periode voor Brugge. Maar dat laten we nu liggen. We blijven teren op ons middeleeuws verleden." Alle vragen voor een eerbetoon

werden in het verleden van tafel geveegd. "Georges Rodenbach werd in de hele wereld geprezen, maar in Brugge verketterd", stellen Koen Goeminne en Pieterjan Vinck. Deze twee onafhankelijke historici van het onderzoeksbureau Vigor Cluis doken op vraag van Sammy Roelant in het verleden van de schrijver. "Zo zou het boek Brugge in een slecht daglicht plaatsen als dode stad en zou het een kaakslag zijn voor alle Bruggelingen. Maar wie het werk objectief bekijkt, kan enkel maar besluiten dat de schrijver misbegrepen werd. Hij weerspiegelt zijn weemoedige, nostalgisch gevoel in zijn boek en gebruikt daarbij Brugge als personage. Het is nooit zijn bedoeling geweest om

Brugge in een slecht daglicht te plaatsen. Dat heeft de schrijver later nog proberen recht te zetten in een voorwoord bij herdrukken." Veel mensen kwamen niet verder dan de titel van het boek en baseerden daarop een mening, stellen de historici. "De titel werd en wordt door veel mensen verkeerd begrepen, bewust of onbewust." Velen zien Georges Rodenbach immers niet als een Bruggeling, omdat hij er niet geboren was. "Onzin, want zijn ouders waren wel van Brugge en hij kwam hier heel erg vaak. Hij is onlosmakelijk verbonden met deze stad." Daarnaast schreef hij het boek in het Frans, wat een doorn in het oog was van de Vlaamsgezinde Bruggelingen. En tot slot komen er decadente passages in het boek voort, wat voor de conservatieve vleugel van Brugge dan weer 'ontstichtelijke verhalen' waren.

TOERISME

Sammy Roelant: "Maar het boek van Georges Rodenbach – dat ook in feuilletons verscheen in de wereldwijd gelezen krant *Le Figaro* – stond eigenlijk wel aan de wieg van het toerisme in Brugge. Het boek was de eerste roman waarin er ook foto's stonden, beelden van de reien. Paradoxaal genoeg zorgde 'Bruges-la-Morte' er net voor dat onze stad minder doods werd. Daar plukken we nu nog altijd de vruchten van. Het is hoog tijd voor een eerbetoon. En om te tonen dat Brugge het provincialistisch denken ontgroeid is."

Meer info: www.vigorcluis.be